

Glas mladih

Generacija za generacijo »jurišajo na nebo« poezije mladi avtorji, nekateri s sramežljivo tihim upanjem, drugi s poudarjeno prepričanostjo, eni in drugi pa z veliko željo in potrebo po soočanju z bralci. Nekateri med njimi so že objavljali po drugih revijah, ta ali oni se je že predstavil s knjižnim prvencem, vendar bolj ali manj na obrobju slovenskega literarnega snovanja. V Sodobnosti se oglašajo prvič. Naklonimo jim našo pozornost, morda bo v prihodnje med njimi kdo...

Ur.

Pesnice

Lidija
Erčulj

NIHAJ 1 Povej mi, kje se poraja tvoj dan?
Tam, kjer se v strahu
žival stiska k mahu,
kjer snov beži pred minljivostjo sanj?

Povej mi, od kdaj si mi znan?
Kam se po granitnem tlaku
izgubljajo sledovi v mraku,
zakaj za njimi slepo tipa moja dlan?

Če noč je brezno, mi povej. In ko strmoglaviš vanj
ali kot orel znova zakrožiš po zraku?
Ali si prah, ki se vrtinči k prahu?
Povej! In ti praviš: poglej, veter je zazibal lan...

NIHAJ 2 Ne vem, kako ti je ime,
 podoba, ki boljčič iz ogledala,
 ovira, pred katero sem obstala
 in ni moj obraz, ni moje telo, ni moje srce,
 ki bi oglanelo v zelenih plamenih,
 niso moje te oči, ki bi v brezumju plale,
 ki bi jim mrtve zvezde znamenje vžgale
 v kalnih zenic krvavih pramenih.

Povej, kdo si, če smisel je in ga ne bom spoznala,
 če je to votlo seme sled moje poti,
 če si beseda, ki v ustih molči,
 sem jaz, je pošast, ki je slepa v meni spala
 in zdaj jo v večnost smrt budi?

NIHAJ 3 Karkoli je resnica
 in karkoli iz tvoje zemlje vzklije,
 karkoli ti z dlani kot ptica
 poleti, da se med zvezde skrije,

karkoli tvojih zvezd svetlobo pije,
 naj bo oko iz lačne mrzle kože,
 naj bo žila, ki ob srcu vije
 venec trnov rdeče rože,

karkoli, brez barv, obrisov in zvoka,
 brez znaka, vžganega v golo meso,
 brez valovanja neslišnega stoka,
 ki sanjam prebada srebrno uho,

naj je to tvoje čvrsto telo,
 rastline, stvari in živali sveta,

jaz vidim in merim korake v ne-bo
 in v slepih očeh se neskončnost smehlja.

BRAIN CELL 1 Molčim.

Jaz z jazom se bori,
 nemir z nemirom.

Jaz : ti.

Prisluhni, poglej,
večer že v noč beži,
žareči baker vročične luči,
zarja za hribi
mineva.

Tvoja roka, moje telo
negibno na belem satenu prežita.
Dvoje začaranih divjih zveri
meri in tehta svoje moči
in svoj glad.

Nekje, čisto blizu, žvižg
kolje ledeni zrak. Vlak
prihaja, v železo bije,
v mrak se plazi, skrije
in izgine.

Na granitni cestni tlak,
na mrtve hiše luna sije.
Čakam na tvoj pritajeni korak,
na drget, ki prebode meso,
na izdajalski, nemi znak,
na tvojo pošastno, brezumno slo.

In mimo tebe z zlatimi očmi srepim;

mimo, v neskončno minljivo nebo.

BRAIN CELL 2 Tu med nama
čas in prostor biva.
Nimava duše, nimava srca.
Smehljam se dotiku skupnega zla,
ko s prsti obliki telesa slediva,
ko v blagem odporu koža drhti
pod hladom natančnih svilenih dlani.

Tu med nama
je moč, ki si jo želiva,
so prhka prašna tla,
je misel, ki jo večnost prepozna,

in smrt, da mirna v noč strmiva,
ko omama mine in kri počrni
pod čvrstimi šivi lobanjskih kosti.

Tu med nama
je svet, kjer živiva:
ni smisla, ni sna,
skrite resnice ni, ni zločina, pekla,
le zrna so in rastline, membrane in tkiva,
ptiči, letala, ceste, ljudje in zveri
pod soncem, pod luno, oblaki, lučmi;
le to, kar zemlja spaja, ločuje, preliva...

THANATOS ne sanja več, ne sliši več,
ne vidi in ne tipa.
mrzla roka brez utripa
in zunaj – venci ledenečih sveč.

in bil je manjši kakor hipec vzdihla,
trenutek – sen,
kristalnih zvonov zven,
ko veter pomladni med vrbami niha,

vse manj, kar ti pove beseda –
ne laž ne resnica.
bil je, kar je pšenica,
voda, svetloba, v mrak bežeča zmeda.

THAT OLD DEVIL ti, ki blodiš med svetovi,
CALLING FOR LOVE tatinski so koraki tvoji,
koraki tvoji – smrtni strah,
poljubi tvoji – grobnic dah.

a rad bi mene, bled, v drgetu
vzel, imel, kot orel v letu,
ti, grabežljivi starčevski obraz,
poglej! pepel si, prah, pretekli čas!

počakaj, da bom stara kot ti.
ob času – ti veš – bom siv kupček kosti.
takrat pridi k meni,
takrat me objemi
v brezčasju noči!

NEGIBNA
ZIMSKA PESEM

Kot morje v plimi vzpel se bo
iz suhe rože živ obraz
in judežev poljub ta čas
v naročje skrije mi nebo.

Tja zvezde položim bleščeče,
samotno pot in smrtno slo.
Domišljen svet in topo zlo
v očeh negibno se leskeče . . .

Do zadnjih kapelj ga izpijem:
počasi, kakor v soncu njiva.
Z vsem, kar nemo v mesu biva
kakor kruh ga použijem

da s tihim stokom se prepad razpre
in tam na dnu otrok zajoče,
da suha roža se ospe,
da jata jastrebov se izkrohoče